

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۹ اپریل ۲۰۲۱

یاد جان باختگان «گروپ هنری یوروم» و ابرو تیمتیک را گرامی بداریم!

مثل یک بوسه گرم
مثل یک غنچه سرخ،
مثل یک پرچم خونین ظفر،
دل افراخته‌ام را به تو می‌بخشم.

ناظم حکمت

حکم اعدام در ترکیه لغو شده است اما هر سال تنی چند از زندانیان سیاسی به دلیل اعتصاب غذا جان خود را از دست می‌دهند که عامل اصلی این مرگ‌ها نیز دولت فاشیستی - مذهبی ترکیه است. در ماه آوریل سال گذشته خانم هلین بولک و چند روز بعد، مصطفی کوچاک، دومین عضو گروه موسیقی «یوروم» در اثر اعتصاب غذای طولانی مدت در زندان ترکیه جان باختند.

دادگاه در ماه مارس ۲۰۱۹ تیمتیک را به ۱۳ سال و ۶ ماه حبس محکوم کرد. او و همکارش آیتاچ اونسال از ماه فوریه سال گذشته در اعتراض به محاکمه ناعادلانه در زندان دست به اعتصاب غذا زدند. این دو از جمله ۱۸ وکیلی هستند که در ترکیه به اتهام «عضویت در یک سازمان تروریستی» به زندان‌های طولانی مدت محکوم شده‌اند.

پیکر ابرو تیمتیک پس از ۲۳۸ روز اعتصاب غذا از زندان به پزشک قانونی ینی‌بوسنا در استانبول منتقل شد و روز شنبه ۸ شهریور - ۲۹ اوت در محله غازی استانبول به خاک سپرده خواهد شد.

اکنون خطر مرگ آیتک انسال را تهدید می‌کند که امروز ۱ سپتامبر ۱۵۲ مین روز اعتصاب غذایش را در اعتراض به ناعادالتی سپری می‌کند. تجربه دستگیری و شکنجه و زندان او به‌خاطر دفاع از موکلین‌اش طبق قوانین حقوق بشر است. وی در جهت آزادی ابرو تیمتیک به درخواست محاکمه علنی و اعتنا نکردن دولت اردغان خود نیز به اعتصاب غذا پیوست.

پیام پدر ایتاک آقای نیهات انسال چنین است: «به‌عنوان یک پدر از تمامی انسان‌ها که به حقوق بشر احترام می‌گذارند درخواست می‌کنم که در کمپین نجات فرزندش او را یاری کنند. وی می‌افزاید: بغض مثل یک لقمه در گلو من گیر

کرده، با کابوس مرگ زندگی می‌کنم. برای نجات جان یگانه فرزندم، شاخه امیدم به زندگی که اگر بشکند، اگر خاموش شود، من و مادرش هم نمی‌توانیم زندگی کنیم در جهت آزادی فرزندم به ما ببینید!»

در حالی که کانون وکلای استانبول پیش از این نسبت به وضعیت جسمانی ابرو تیمتیک در زندان ابراز نگرانی کرده بود این عضو کانون وکیلان چاغداش استانبول بامداد جمعه ۷ شهریور - ۲۸ اوت بر اثر اعتصاب غذای طولانی مدت جان خود را از دست داد.

تیمتیک ۴۲ ساله از سال ۲۰۱۸ میلادی به اتهام عضویت در جبهه آزادی خلق انقلابی (DHKP/C) در زندان بهسر می‌برد. دولت ترکیه این سازمان را یک سازمان تروریستی می‌داند.

مهمت دوراک اوغلو، رئیس کانون وکیلان استانبول، هفته گذشته وضعیت تیمتیک و اونسال را بحرانی خواند و از همه مقام‌های مسئول خواست تا هر چه سریع‌تر به چنین وضعیتی پایان دهند.

ارینچ ساکقان، وکیل دیگر از آنکارا نیز از مسئولان خواست تا برای نجات آن‌ها کاری کنند.

در پی مرگ ابرو تیمتیک، حزب دموکراتیک خلق‌ها (HDP) از احزاب اپوزیسیون ترکیه، حکومت این کشور را مسئول مرگ تیمتیک دانست. این حزب در بیانیه‌ای گفت:

«تیمتیک در نتیجه سیاست‌های مرگ حزب عدالت و توسعه (AKP) جان خود را از دست داد. مسبب این مرگ این حزب است. حق زندگی و عدالت یک وکیل جوان را که برای اجرای عدالت فریاد می‌زد، با بی‌انصافی تمام از او گرفتند. ما بارها بر این مسأله تأکید کرده بودیم که زندگی تیمتیک و اونسال که در نخستین روز برگزاری دادگاه حکم تبرئه آن‌ها صادر شده ولی به دلیل فشار حاکمیت سیاسی آن‌ها را در زندان نگه داشته بودند، وارد مرحله‌ای شده است که نه تنها ساعت‌ها بلکه ثانیه‌ها هم اهمیت پیدا کرده‌اند.»

حزب دموکراتیک خلق‌ها از حکومت ترکیه خواست به وضعیت آیتاچ اونسال توجه کند و او را هرچه سریع‌تر آزاد کند. پیتر استانو، سخنگوی کمیسیون اروپا نیز اعلام کرد که اتحادیه اروپا از مرگ تیمتیک «بسیار ناراحت است». او گفت: «اعتصاب غذای ابرو تیمتیک برای دسترسی به دادرسی عادلانه و نتیجه غم‌انگیز آن نشان‌دهنده نیاز فوری ترکیه برای رسیدگی به وضعیت حقوق بشر در این کشور و کاستی‌های جدی در دستگاه قضائی آن است. یک دستگاه قضائی قوی و مستقل در یک نظام دادگستری عادلانه اصلی اساسی است.»

احزاب اپوزیسیون در ترکیه مدت‌هاست که بی‌طرفی و استقلال دستگاه قضائی این کشور تحت حاکمیت رجب طیب اردوخان را زیر سؤال برده‌اند و نهادها و سازمان‌های وکیلان نیز بارها نقض حقوق متهمان در محاکمه‌ها را گزارش داده‌اند.

در ماه‌های آوریل و مه سال جاری گذشته نیز دو خواننده معروف و نامی گروه موسیقی «یوروم» به نام‌های ابراهیم گوکچک و هلین بولک، پس از اعتصاب غذای طولانی جان خود را در زندان‌های ترکیه از دست دادند. آن‌ها نیز به اتهام عضویت در جبهه آزادی خلق انقلابی زندانی شده بودند. اعتصاب آن‌ها در اعتراض به سرکوب‌ها و ممنوعیت برگزاری یک کنسرت بود.

ماه آوریل ۲۰۲۰ برای شهروندان ترکیه تنها با اخبار گسترش پرشتاب کرونا در این کشور، سخنرانی‌های رجب طیب اردو خان در این باره و اعلام آمار روزانه توسط وزیر بهداشت شروع نشد.

مرگ هلین بولک، خواننده کرد گروه موسیقی یوروم پس از ۲۸۸ روز اعتصاب غذا نیز خبری بود که در میانه اخبار کرونا فضای سیاسی و شبکه‌های اجتماعی ترکیه را متاثر کرد.

هلین بولک که در سال ۱۹۹۲ در دیاربکر متولد شده بود در سال ۲۰۱۵ و در بیست و سه سالگی وارد گروه یوروم شد.

نوامبر سال بعد و در همان شبی که دولت رجب طیب اردو خان، رئیس جمهور ترکیه، ضمن قطع اینترنت کشور دست به بازداشت گسترده فعالان کرد و چپ حزب دموکراتیک خلق‌ها از جمله صلاح‌الدین دمیرتاش و فیگن یوکسکداغ رهبران این حزب زد. نیروهای امنیتی در عملیاتی علیه گروه یوروم وارد مرکز فرهنگی ایدیل، محل استقرار گروه شده و بسیاری از اعضای گروه را بازداشت کردند.

هلین نیز برای نخستین بار در همان شب بازداشت شد. او که با اتهام مقاومت در برابر پولیس، توهین به مقامات کشور و عضویت در گروه «تروریستی» مواجه بود پس از آن‌که دوستانش در ماه مه گذشته اعتصاب غذای نامحدودشان را تحت عنوان «روزه مرگ» آغاز کردند در ماه ژوئن به آنان پیوست و با وجود آزادی‌اش از زندان در ماه نوامبر گذشته به اعتصاب غذای خود ادامه داد.

در یازده مارس و در روز دویست و شصت و هشتم اعتصاب غذا پولیس ضمن حمله به محل اعتصاب غذای وی و دوستش ابراهیم گوکچک آنان را به بیمارستان عمرانیه منتقل می‌کند تا آنان را وادار به پایان دادن به این مارا تن مرگ کند اما با مخالفت آن‌ها و مداخله وکلای مدافعشان پزشکان معالجه نهایتاً دستور ترخیص‌شان از بیمارستان را صادر می‌کنند.

در سوم آوریل هلین بولک در حالی پس از ۲۸۸ اعتصاب غذا، جان خود را از دست داد که جسد تکیده اما سرخپوش او بر تابوتی که تصویری الهام‌بخش برای هزاران طرفدار موسیقی یوروم فراهم می‌سازد بدرقه شد.

مصطفی کوچاک، دومین عضو گروه موسیقی «یوروم» پس از ۲۹۷ روز اعتصاب غذا در زندان ترکیه درگذشت. مصطفی کوچاک عضو «گروپ یوروم» به حبس ابد محکوم شده بود و خواسته‌اش از مقامات ترکیه برگزاری «دادگاهی عادلانه» بود.

وکلای این هنرمند ترک در بیانیه‌ای ضمن اعلام مرگ او به دلیل «روزه مقاومت» نوشتند: «مصطفی با تقاضای حق دادرسی عادلانه، با مقاومت خود به سمت جاودانگی رفت. همه جهان باید بداند: دولت ترکیه مصطفی را به دلیل رد درخواستی منطقی به قتل رساند.»

عایشه کوچاک، خواهر مصطفی کوچاک موفق شده بود لحظاتی پیش از مرگ این عضو گروه «یوروم» با او گفت‌وگو کند. او به رسانه‌ها گفت: «متأسفانه تماس تلفنی که برقرار کردیم کامل نبود. برادرم در تلفن گفت که دیگر نمی‌تواند نفس بکشد و صحبت کند.»

به گفته گروپ یوروم، ابراهیم بلافاصله پس از توقف اعتصاب غذا و در حالی که وزنش به ۴۰ کیلوگرم رسیده بود به بیمارستان منتقل شد و سه لیتر خون دریافت کرد. با این حال وی به علت ضعف شدید، سه روز بعد جان باخت.

ابراهیم گوکچک در ماه فوریه (بهمن - اسفند) به دلیل بیماری با تودیع وثیقه از زندان آزاد شد. او هم پس از آزادی اعلام کرد به همراه هلین بولک اعتصاب غذا خواهد کرد. ابراهیم گوکچک در مصاحبه با مجله فرانسوی پلیتیس گفت تصمیم به اعتصاب غذا بسیار سخت بوده است اما اعضای گروه معتقدند «برای ایستادن در برابر ظلم، باید همیشه آماده مرگ بود.»

اعتصاب غذای اعضای گروپ یوروم

این اعتصاب در اعتراض به زندانی شدن ۶ عضو گروه، فشارهای بی‌وقفه‌ی پولیسی دولت فاشیست ترکیه به رهبری اردو خان، قرار گرفتن در لیست تحت تعقیب و ممنوعیت تمامی برنامه‌های آن‌ها صورت گرفت.

در ویدئویی «ابراهیم گوکچک» و «هلین بولک» را می‌بینیم که در دویستمین روز اعتصاب غذا، به عنوان دو رفیق و دو بدن شورش باهم دیدار می‌کنند و شجاعت‌شان را به رخ دم و دستگاه سرکوبگر «حزب عدالت و توسعه» و فاشیست‌های ترکیه می‌کشند.

هلن بولک به همراه ابراهیم گوکچک و دو تن از اعضای زندانی گروپ یوروم، با درخواست‌هایی از جمله، لغو ممنوعیت کنسرت‌های گروپ یوروم، بیرون آمدن نام موزیسین‌های این گروه از لیست سیاه، پایان فشارها بر اعضای مرکز فرهنگی گروپ یوروم (İdil Kültür Merkezi و آزادی اعضای زندانی این گروه آن‌ها دست به اعتصاب غذای نامحدود زده بودند.

هلین در مصاحبه‌ای در مورد اعتصاب غذای خود گفته بود: «البته که اعتصاب غذا نخستین راه برای رفتن نیست. اما کسانی که از مضرات اعتصاب غذا حرف می‌زنند، در مورد خسارت‌های ناشی از ده‌ها مورد بازداشت، شکنجه، گاز اشک‌آور، باتوم و زندان‌هایی که تجربه کرده‌ایم، صحبت نمی‌کنند. ما مشتاق آسیب‌زدن به خودمان نیستیم ولی می‌خواهیم این موضوعات شنیده شوند.»

او در دادگاه در جواب سؤال قاضی مبنی بر دلیل اعتصاب غذا خود گفت: «شما روندی که ما را به این اعتصاب غذا سوق داده است به خوبی می‌دانید.»

بعذر در مصاحبه‌ای این روند را این‌گونه توضیح داد: «نمی‌توان آن‌چه را که در زندان تجربه کرده‌ایم را جدا از روند محاکمه در نظر گرفت. ما همیشه در مورد وضعیت خود در زندان صحبت کرده و گفته‌ایم که دستگاه امنیتی و قضائی ترکیه با تصمیم بر ادامه بازداشت اعضای گروپ یوروم، مسئول چیزی است که اتفاق خواهد افتاد. این محاکمه از ابتدا تا پایان ناعادلانه بوده و این روند همچنان ادامه دارد. ده‌ها نفر از ما که محاکمه شده‌اند و حتی صدها نفر دیگر هم که درگیر این تحقیقات - که بیش‌تر شبیه تئوری‌های توطئه است- هستند، متحمل آسیب‌های بسیاری شده‌اند. در حقیقت، دلیل اصلی این دادگاه‌ها، اجرای هنر مردمی، داشتن یک نگاه جهانی سوسیالیستی چپ انقلابی و انجام فعالیت‌های فرهنگی و هنری بر این اساس است. ما برای این‌که نشان دهیم سکوت نخواهیم کرد و هیچ چیز، قادر به ساکت کردن ما نیست، با هر آنچه داریم مقاومت خواهیم کرد.»

او قبل‌تر در ماه دسامبر ۲۰۱۹ و در ۱۸۷مین روز اعتصاب غذای خود گفته بود: «همیشه سربلند بودیم و سربلند بیرون آمدیم.»

مرگ هلین بولک و مصطفی با واکنش‌های زیادی از طرف احزاب چپ و انقلابی و هنرمندان ترکیه روبه‌رو شده و نگرانی‌ها از سرنوشت سایر اعضای گروپ‌پورم که در اعتصاب غذای نامحدود هستند بیش‌تر شده است.

هلین از ۲۰۱۶ تا ۲۰۱۸ در زندان بود. او مدت کوتاهی آزاد و سپس دوباره بازداشت شد و به‌همین دلیل از ۱۹ می ۲۰۱۹ در زندان او به همراه ابراهیم گوگچک دیگر همکارش دست به اعتصاب غذا زد، ادامه اعتصاب و وخامت حال این دو باعث شد نهایتاً دولت ترکیه آنان را در فوریه سال ۲۰۲۰ آزاد کند، اما آنان اعتصاب خود را به رغم آزادی‌شان ادامه دادند چرا که خواهان آزادی همه دوستان خود و لغو محرومیت‌ها و کنار رفتن فشارهای دولت و دستگاه قضائی بودند. عدم واکنش دولت به خواسته‌های آنان باعث شد نهایتاً اعتصاب غذای خود را به «روزه مرگ» تغییر دهند امری که نتوانست باز هم باعث تغییر رفتار دولت ترکیه شود. امری که در نهایت باعث از دست رفتن جان سه عضو این گروه شد.

هلین بولک در مصاحبه‌ای در مورد اعتصاب غذای خود گفته بود: «البته که اعتصاب غذا نخستین راه برای رفتن نیست. اما کسانی که از مضرات اعتصاب غذا حرف می‌زنند، در مورد خسارت‌های ناشی از ده‌ها مورد بازداشت، شکنجه، گاز اشک‌آور، باتوم و زندان‌هایی که تجربه کرده‌ایم، صحبت نمی‌کنند. ما مشتاق آسیب‌زدن به خودمان نیستیم ولی می‌خواهیم این موضوعات شنیده شوند.»

او در دادگاه در جواب سؤال قضائی مبنی بر دلیل اعتصاب غذا خود گفت: «شما روندی که ما را به این اعتصاب غذا سوق داده است به‌خوبی می‌دانید.»

بعدتر در مصاحبه‌ای این روند را این‌گونه توضیح داد: «نمی‌توان آن‌چه را که در زندان تجربه کرده‌ایم را جدا از روند محاکمه در نظر گرفت. ما همیشه در مورد وضعیت خود در زندان صحبت کرده و گفته‌ایم که دستگاه امنیتی و قضائی ترکیه با تصمیم بر ادامه بازداشت اعضای گروپ‌پوروم، مسئول چیزی‌ست که اتفاق خواهد افتاد. این محاکمه از ابتدا تا پایان ناعادلانه بوده و این روند همچنان ادامه دارد. ده‌ها نفر از ما که محاکمه شده‌اند و حتی صدها نفر دیگر هم که درگیر این تحقیقات -که بیش‌تر شبیه تئوری‌های توطئه است- هستند، متحمل آسیب‌های بسیاری شده‌اند. در حقیقت، دلیل اصلی این دادگاه‌ها، اجرای هنر مردمی، داشتن یک نگاه جهانی سوسیالیستی چپ انقلابی و انجام فعالیت‌های فرهنگی و هنری بر این اساس است. ما برای اینکه نشان دهیم سکوت نخواهیم کرد و هیچ چیز، قادر به ساکت کردن ما نیست، با هر آنچه داریم مقاومت خواهیم کرد.»

او قبل‌تر در ماه دسامبر ۲۰۱۹ و در ۱۸۷مین روز اعتصاب غذای خود گفته بود: «همیشه سربلند بودیم و سربلند بیرون آمدیم.»

هلین بولک در سال ۱۹۹۲ در شهر دیاربکر ترکیه در خانواده‌ای کردتبار چشم برجهان گشود و روزی که با زندگی وداع گفت تنها ۲۸ فصل از زندگی پر از رنج و پیکار را پشت سر گذاشته بود. مرگ تراژیک و غم‌انگیز «هلین بولک» همچون مرگ «بابی سندنز» کارگر مبارز ایرلندی هیچ‌گاه از یادها نخواهد رفت. نام و یاد آنان همواره جاودان خواهد بود.

هلين بولک ترانه - سرود «دست‌های خلق» که او خود آن را در سال ۲۰۱۴ و در میان استقبال پرشکوه ده‌ها هزار نفر خواند:

دست‌های خلق!

با صدای هلین بولک

دست‌های خلق!

قدرتمند است و گرم،

تن‌های مجروح در آغوش گرم دست‌های او جای خواهد گرفت،

در برگ‌های سپید و نانوشته تاریخ حک کنید،

پیکار ما، درمان درد ماست

یکی برای همه، همه برای یکی!

دست‌های خلق گرچه به زنجیر است و به بند

اما گل‌های سرخ تنها نخواهند بود

دست‌های خلق زندان را ویران خواهد ساخت

در برگ‌های سپید و نانوشته تاریخ حک کنید،

پیکار ما، درمان درد ماست

یکی برای همه، همه برای یکی!

خلق خشمگین با مشت‌های گره کرده

با نام عدالت ظلم را در هم خواهد کوبید

در برگ‌های سپید و نانوشته تاریخ حک کنید،

پیکار ما، درمان درد ماست

یکی برای همه، همه برای یکی!

بخشی از سخنان «ابراهیم گوگچک» در یکی از کنسرت گروپ یوروم در استانبول. (از اعضای گروه یوروم که در

پنجم مه به اعتصاب غذای ۳۲۳ روزه خود پایان داده بود ظهر روز پنج‌شنبه ۷ مه ۲۰۲۰ جان خود را از دست داد.)

ما خلتیم

میلیون‌ها هستیم
خلق آناتولی هستیم
مادرمان یکی‌ست و هم خواهر و برادریم

پیکار ما
برای نان
برای استقلال
برای پایان دادن به گرسنگی
به فقر پایان خواهیم داد

پیکار ما بر علیه استثمارگران
برای جان‌باختگان
برای عدالت
استقلال‌مان

همه جا
در همه چیز
و همه برابر متشکل خواهیم شد!
...

شعر یکی از آهنگ‌های گروه یوروم از آلبوم «طوفان تگرگ» شعر از ساواش ازگی (آهنگ گفت‌وگوئی است شعر یکی از آهنگ‌های گروه یوروم از آلبوم «طوفان تگرگ» شعر از ساواش ازگی (آهنگ گفت‌وگوئی است در یک کابین زندان بین یک مادر و فرزند زندانی‌اش)

چه قدر بدنت نحیف شده

که به اشک‌هام پناه بردی
عزیزکم دخترم،
اگر گرسنگی عمرت را بلعیده بیا شیرم را بنوش.
شعله‌های سوزان
وجودت را توی سپیدی گیسوانت پنهان کردی؟
یا این که شب‌ها خورشید در تو غروب می‌کند؟
نگران تن من که آب می‌شود نباش، آسمان را بر قامت‌م پوشیدم.
از غصه چهره در هم نکش مادرم، می‌دانی که بین ما رسم نیست جوانمردها بمیرند.

اگر رفتن شما آتش شود و بسوزاند مگر مادرها تمام می‌شوند؟
اگر مرگ گل‌ها را بچیند هم، بذر گل‌ها مگر تمام می‌شود؟

کنسرت ۱۵ آوریل ۲۰۱۲ گروه یوروم با نام «ترکیه مستقل. ۴» در بازار بکیرکوی استانبول با حضور بیش از یک میلیون هوادار این گروه بزرگترین کنسرت تاریخ ترکیه را رقم زد.

گروه یوروم بعد از ۳۰ سال فعالیت و همکاری با ۷۰ موزیسین و ثبت ۲۳ آلبوم از سال ۲۰۱۵ به این طرف با تهدیدهای دولتی و بازداشت برخی از اعضای گروه، عملاً متلاشی شد.

اعضای این گروه به‌صورت منفرد و متشکل در همه فعالیت‌های مبارزاتی، اعتراضات مردمی، اعتصابات کارگری و مبارزه برای انترناسیونالیسم در سطح جهانی در پیوند با سایر مردم مبارز جهان در سراسر گیتی شرکت داشته‌اند و به‌همین دلیل در میان طبقه کارگر، محرومان و ستمدیدگان جهان و مردم ترکیه بسیار محبوب هستند.

کنسرت‌های گروه یوروم که در سال‌های اخیر، همواره از سوی حاکمیت لغو شده و اجازه برگزاری آن‌ها داده نمی‌شد به اعتراض اعضا و زندانی شدن آنان منتهی شد.

این گروه، نماد مبارزات جنبش کارگری در چند دهه اخیر ترکیه بودند. اعضای این گروه در بسیاری از اعتراضات خیابانی و اعتصابات کارگری شرکت می‌کردند و در میان مردم عادی و روشنفکران و سازمان‌های سیاسی و نهادهای مردمی، محبوبیت والا و بالائی داشتند.

اعضای این گروه به‌دلیل حمایت و پشتیبانی از جنبش‌های سیاسی - اجتماعی و حقوق کارگران و محرومان، بارها بازداشت و در بیش از چهارصد دادگاه محاکمه شده‌اند. بارها آلبوم‌های منتشر شده این گروه توسط پولیس ترکیه جمع‌آوری شده و کنسرت‌های آن‌ها لغو شده است.

با این وجود، این گروه از سال ۲۰۱۱، دو کنسرت رایگان در ترکیه برگزار کرده که در اولی ۱۵۰ هزار نفر و در دومی ۲۵۰ هزار نفر شرکت داشتند.

«این محله مال ماست»

شکست نخواهیم خورد؛

چرا که قلب‌مان به عشق خلق می‌تپد

این‌جا میهن ماست؛

به کار عرق جبین جان بی‌وقفه در تکاپوئیم برای تداوم حیات

پیش به‌سوی باریکات

با اخگرانی از امید

و ستاره‌ای سرخ بر پیشانی‌مان...
این محله مال ماست
به رزم‌تان سوگند که قاتلان را بخششی نخواهد بود
بکوب بر طبل «انقلاب»
به‌خاطر جبهه نبرد
بزن به عشق خلق
بزن، بکوب، بدر...
بزن قاتلان را، بزن جلادان را، بزن مزدوران مزور را
هزاران درود بر تیرخوردمگان و مبارزان «قاضی»؛
هزاران درودشان باد...
شوراهای خلق حیات را انسجام می‌بخشند
پیشاهنگان سلحشور منادیان عدالت‌اند
ما خلق متشکلیم، محافظان محلات که بر فاشیسم فرمان ایست می‌دهیم!

دست‌های خلق بزرگ و پر حرارت است
بدن زخمی را در قعر سیاه چاله‌ای در آغوش خواهد گرفت
در صفحات سفید تاریخ یک بار دیگر بنویسید
مبارزه درمان دردهاست.
یکی برای همه، همه برای یکی.
دست‌های بزرگ خلق در بند است
گل سرخش را تنها نخواهد گذاشت
او را از پشت میله‌های زندان درخواهد آورد
در صفحات سفید تاریخ یک بار دیگر بنویسید
مبارزه درمان دردهاست.
یکی برای همه، همه برای یکی.
مشت‌های بزرگ خلق خشمگین است
به‌نام عدالت ظالمان را خواهد زد
در صفحات سفید تاریخ یک بار دیگر بنویسید
مبارزه درمان دردهاست.
یکی برای همه، همه برای یکی.
در صفحات سفید تاریخ یک بار دیگر بنویسید
مبارزه درمان دردهاست.
یکی برای همه، همه برای یکی.

افسانه جمو به اواخر دهه سی میلادی و سال‌های سخت پس از جنگ جهانی اول برمی‌گردد. در زمانه غلبه تفکر راست افراطی میهن‌پرستانه و شدت گرفتن تبعیض نژادی علیه کردهای ترکیه در آن سال‌ها، جمو که دختری از اهالی درسیم است متوجه می‌شود یارش با سودای مبارزه برای آزادی به گریلاهای کرد پیوسته است. جمو نیز به دلیل شرایط عرفی آن دوران موهایش را کوتاه کرده و با ظاهری مردانه به دنبال محبوبش به چریک‌های کوهستان می‌پیوندد و در یکی از درگیری‌ها تیمی که او عضوش بوده توسط دشمن محاصره می‌شود. مدتی بعد، در میان تیمی که برای پشتیبانی به کمک آن‌ها می‌آیند، جوانکی هنگام شناسائی کشته‌شدگان جسم بی‌جان جمو، یار از دست رفته‌اش را باز می‌شناسد.

«جمو» شخصیتی نیمه افسانه‌ای است که بعد از این که در یکی از ترانه‌های گروه یوروم، از او نامه برده شد، خیلی‌ها تحت تعقیب پولیسی قرار گرفتند: از اعضای گروه یوروم گرفته تا کسانی که این ترانه را شنیده بودند.

عایشه سویلمز سال ۲۰۱۱ در مقاله‌ای ماجرای این دردسرها را شرح داده است.

این اولین بار نیست که پای جمو، این ترانه افسانه‌ای به دادگاه باز می‌شود. ترانه‌ای که بارها از آن به عنوان مدرکی برای «عضویت در گروه‌های مسلحانه» و «تشویق عموم به ارتکاب به جرم» یاد شده و نزدیک به ۲۲ سال است که عامل تعطیلی بسیاری از کانال‌های رادیویی و زندانی شدن خوانندگانش بوده است.

ترانه جمو که نخستین بار در سال ۱۹۸۹ در آلبوم «روزی خواهد آمد - جمو» منتشر شد یکی از ترانه‌های گروه موسیقی یوروم (گروه یوروم) است که بیش از هر ترانه‌ای کارش به دادگاه کشیده شده است. آخرین بار در دادگاهی که پس از عملیات اُکمیدانی (۱) و دستگیری اعضای گروه تشکیل شده بود نام این ترانه در کیفرخواست مطرح شده و اسماعیل گوکتورک (۲) دادستان پرونده، جمو را به ترغیب به انجام عمل مجرمانه متهم کرده بود.

«وقتی جمو به دشت سرازیر می‌شود/ با بره ستاره‌نشانش بر سر/ و مسلسلش در دست/ زدن به کوه‌های درسیم و ترانه خواندن/ چه لذتی دارد» بنا بر گفته مدعی‌العموم این اشعار به‌طور مشخص «مصادق تشویق به انجام اعمال مجرمانه در چارچوب گروه‌های تروریستی» و «هواداری از مجرمان و جرایم سازمان‌یافته» محسوب می‌شده و هنرمندان گروه از اعضای حزب - جبهه آزادی‌بخش انقلابی خلق بوده و برای عضوگیری در این گروه تلاش می‌کنند.

شاید مطرح شدن چنین ادعائی در مورد ترانه‌ای ۲۲ ساله آن هم در یک سند رسمی به‌نظر عجیب برسد. اما این بار اولی نیست که کار جمو به دادگاه کشیده می‌شود. از زمانی که آلبوم این ترانه به بازار آمده، جمو بی‌آن‌که یک روز خوش دیده باشد عامل سانسور خوانندگان، لغو کنسرت‌هایشان و تعطیل کانال‌های رادیویی بسیاری شده است.

با جانر بزکورت (۳) از اعضای گروه تماس گرفتم و گفتم: «ظاهراً دوباره برایتان کیفرخواست صادر شده» خندید و گفت که تمام آلبوم‌هایشان از وزارت فرهنگ ترکیه مجوز گرفته و فروش‌شان قانونی است و در چنین شرایطی وجود چنین فشارهائی «وضعیت» منحصر به فردی است.

جانر ادامه داد: «افرادی هم بودند که به جرایمی مانند شرکت در کنسرت، همراهی با ترانه‌ها و هماهنگی برای برگزاری کنسرت متهم شدند. بعد از کنسرت در استادیوم اینونو(۴) و کنسرت ترکیه مستقل در باکیرکوی(۵) عملیات دهم می(۶) اتفاق افتاد. این‌ها چیزی نیست جز سیاست تلاش برای منزوی کردن ما توسط نهاد قدرت.»

شورای نظارت بر رادیو و تلویزیون دست از سر جمو برنمی‌دارد!

یکی از آخرین افرادی که مرتکب به جرم گوش دادن به گروه یوروم شده کارمند سابق اداره آموزش و پرورش، بریوان دوغان(۷) است.

در سال ۲۰۰۶ و هنگامی که بریوان در اداره آموزش و پرورش استانبول کار می‌کرد در جریان بازرسی‌ها از رایانه‌اش ترانه‌های ترکی و کردی گروه یوروم(بنا بر گفته دادستان مدرک سازمانی) به دست آمد. بر مبنای این «شواهد» او متهم به «پروپاگاندا برای گروهک تروریستی» و به دادگاه احضار شد. عضو سابق اتحادیه صنفی معلمان در سال ۲۰۰۶ از این اتهام تبرئه شد اما دادگاه جنائی بخش نهم استانبول این حکم را ملغی و پس از محاکمه دوباره بریوان او را به تحمل ده ماه حبس محکوم کرد.

از سال‌های گذشته نیز نمونه‌های بسیاری در دست است؛ به عنوان مثال رادیو آرکاداش که از آدانا پخش می‌شود در سال ۲۰۰۱ توسط شورای نظارت با شش ماه قطع برنامه‌ها جریمه شد. جرم صورت گرفته قابل حدس است: پخش کردن جمو. این کانال رادیویی با اعتراض به اجرای این حکم در دادگاه دیگری به پیروزی رسید و پس از دو ماه وقفه در برنامه‌هایش در سوم مارس سال ۲۰۰۱ پخش برنامه‌هایش را از سر گرفت.

یکی از گویندگان رادیو به اسم مهمت آکبابا(۸) نیز به جرم سازمان‌دهی تجمعی در اعتراض به ممنوعیت پخش گروه یوروم در دادگاه محاکمه و از ۱۹ ژانویه ۲۰۰۱ تا ۱۲ مارس همان سال را در زندان گذراند. آکبابا و مدیرانش ملیح اروغلو و مهمت داغدوغان بعدها در شعبه اول دادگاه امنیتی آدانا از جرایم «مخالفت با قانون مبارزه با تروریسم» و «مشارکت و همکاری با گروهک تروریستی» تبرئه شدند.

شورای نظارت، رادیو امید را نیز که در آنتالیا برنامه اجرا می‌کرد به جرم زیر پا گذاشتن بند ج ماده چهارم قانون شماره ۳۹۸۴ رادیو و تلویزیون ترکیه که شامل اصل «عدم پخش برنامه‌هایی که جامعه را به‌سوی خشونت، ترور و نژادپرستی سوق داده و باعث شکل‌گیری نفرت در آنان می‌شود» در تاریخ ۲۷ جولای ۲۰۰۱ با قطع نود روزه برنامه‌هایش جریمه کرد.

«گروه یوروم پخش نمی‌کنیم!»

علی پاپور از اعضای گروه در ژوئن ۲۰۱۰ در گفت‌وگویی با خبرنگار ما گفته بود که یکی از شبکه رادیویی به آن‌ها اعلام کرده که اثری از آن‌ها پخش نخواهند کرد و حتی اگر این گروه داستان عشق(۹) را هم بنوازد پخش نخواهد شد. دیگر عضو گروه جانر می‌گوید گروه یوروم از تمام مخاطبانی که به‌خاطر گوش دادن به ترانه‌های آن‌ها تحت فشار قرار می‌گیرند حمایت می‌کند.

جمو، در راهپیمایی اول مه در میدان تقسیم از سوی جمعیت خوانده شد، در کنسرت بیست و پنجمین سال‌گرد تاسیس گروه آهنگ اختتامیه بود و همان‌طور که در کیفرخواست دادستان آمده بود در کنسرت حریبه(استانبول) در پنجم سپتامبر ۲۰۰۵ نیز تمام جمعیت یک‌صدا آن را فریاد زدند.

آنچه مشخص است این است که به نظر نمی‌رسد این قضاوت‌ها و ممنوعیت‌ها خللی در محبوبیت ترانه‌ای که سال‌هاست توسط مردم زمزمه شده و عزیز داشته می‌شود ایجاد کند. همان‌گونه که این خبر نیز اولین و آخرین خبری نیست که درباره این ترانه خواهیم خواند. ترانه‌ای که چه‌بسا تنها یک ترانه نیست.

ترانه «جمود»

بر سر کوه‌های سربلند آتشی برپاست
عاشقان در اطراف آن گرد آمده‌اند
روزی می‌رسد که هرزگی‌ها برملا شود
وقتی جمو رو به دشت سرازیر می‌شود
ای یار
با بره ستاره‌نشانش بر سر
و مسلسلش در دست
زدن به کوه‌های درسیم و ترانه خواندن، چه لذتی دارد
آه جمو جانم جمو
ابرها چون خبری خوش به روی دشت فرود می‌آیند
طوفانی در راه است
و در هیاهوی آن روز با شکوه
کودکان به رقص و پایکوبی صف خواهند کشید

آهنگ «اول ماه مه» از گروپ یوروم

اول ماه مه

روزها سپری می‌شوند با سرکوب، ظلم، و خون؛
نباید برای این تعدی‌ها اجازه داد، استعمار باید متوقف شود؛
زندگی نوینی آغاز خواهد شد، در این‌جا و در همه جا

اول مه، اول مه، بزرگداشت روز کارگران،
آن‌هائی که در راه درخشان انقلاب پیش می‌روند

خورشید نوینی از فراز قله‌های بلند خود را نمایان خواهد کرد،
شادی زندگی در افق مبارزه خواهد روئید،
روزهای شاد زندگی در کشور من به یقین نمایان خواهند شد

اول مه، اول مه، بزرگداشت روز کارگران،
آن‌هائی که در راه درخشان انقلاب پیش می‌روند

نگذارید که مردم فریب خورده و ساکت بمانند،
به خلق آموزش دهید که برای احقاق حقوق خود باید پایداری کنند،
روزهای روشن‌تری در انتظارمان هست

اول مه، اول مه، بزرگداشت روز کارگران،
آن‌هائی که در راه درخشان انقلاب پیش می‌روند

صدای اعتراض ملت‌ها زمین و آسمان را به لرزه درآورده،
مشت آهنین ملت چون پتکی سنگین فرود خواهد آمد،
موج انقلاب دنیا را در بر خواهد گرفت

روزی خواهد آمد که مستبدین از اجتماعات رانده شوند،
و مانند کاغذ پاره‌ای بی‌ارزش در طوفان انقلاب ناپدید گردند.

گروه موسیقی گروپ یوروم در طول ۳۵ سال فعالیت خود همواره با حاکمیت‌های سیاسی ادوار مختلف ترکیه به مشکل برخورد و بیش‌تر کنسرت‌هایشان با مداخله پولیس به پایان می‌رسید. اعضایشان بارها دستگیر و زندانی شده‌اند و تاکنون علیه این گروه موسیقی ۴۰۰ پرونده قضائی تشکیل شده است.

کنسرت ۱۵ آوریل ۲۰۱۲ گروپ یوروم با نام «ترکیه مستقل. ۴» در بازار باکرکوی استانبول با حضور بیش از یک میلیون هوادار این گروه بزرگ‌ترین کنسرت تاریخ ترکیه را رقم زد. کنسرت‌های گروپ یوروم که در سال‌های اخیر همواره از سوی حاکمیت سیاسی لغو شده و اجازه برگزاری آن‌ها داده نمی‌شود به اعتراض اعضا و زندانی‌شدن آنان منتهی شد.

مرکز فرهنگی ابدیل در منطقه اوک میدانی استانبول که محل فعالیت این گروه موسیقی بود طی سال‌های گذشته شاهد حملات پولیسی بی‌شماری بوده است که ۳۰ تن از اعضای این گروه به بهانه‌های مختلف دستگیر و زندانی شدند. تمامی این فشارها باعث شد تا چهار تن از اعضای این گروه به‌نام های هلن بولک، ابراهیم گوکچه، باریش یوکسل علی و علی

آراجی، در تاریخ ۴ ژانویه ۲۰۲۰ دست به اعتصاب غذا بزنند. هلن بولک در ۲۰ ژانویه ۲۰۲۰ با تبدیل اعتصاب غذای خود به روزه مرگ بعد از ۲۸۸ روز مبارزه و عدم دستیابی به طبیعی‌ترین مطالباتی که یک گروه موسیقی در کشوری مانند ترکیه می‌تواند داشته باشد جان خود را در بیمارستان از دست داد.

عدنان یوجل شاعر آزادی‌خواه و برابری‌طلب، متولد سال ۱۹۵۳ در الازیق ترکیه و متوفی به سال ۲۰۰۲ در آدانا. وی تحصیل‌کرده زبان و ادبیات ترک در مدرسه عالی شهر دیاربکیر و هنرهای زیبا در دانشگاه آنکارا بود. مدتی به آموزگاری پرداخت و بعداً در دانشگاه چوکوروا به تدریس ادبیات مشغول شد. او عضو انجمن قلم ترکیه بوده و از وی نه دفتر شعر به یادگار مانده است. تعدادی از اشعار او در سال ۱۹۹۶ به زبان هلندی ترجمه شده است.

اشعار او پیوسته در مراسم و محافل عدالت‌طلب خوانده می‌شود و شعرهایش در اکثر میتینگ‌های آزادی‌خواه و مترقی به‌صورت‌های متفاوتی چه به‌صورت دیگلمه و چه به‌صورت سرود اجرا می‌شود. گروه هنری آزادی‌خواه و سوسیالیست «گروپ یوروم» از جمله یکی از اشعار وی را به‌نام «از عشق خالی» در کنسرت‌های خود اجرا کرده است.

در تحسین‌ها و تظاهرات پارک گزی استانبول در سال ۲۰۱۳ این شعر و سرود بخش جدائی‌ناپذیر آن اعتراضات بود. در مراسم خاکسپاری نویسنده بزرگ یاشار کمال در سر قبر وی نیز شعر «از عشق خالی» به‌صورت هیجان‌انگیزی خوانده شد که در سایت یوتیوب موجود است.

از عشق خالی

هنگامی که زندگی از هم دریده بود

تو را من

در بلندای یک باور یافتم

و در زیبایی یک نبرد

دل دادم ...

پایان نیافته هنوز

ادامه دارد آن نبرد

و ادامه خواهد داشت

تا وقتی که روی زمین صورت زیبای عشق گردد!

از عشق گفته بودند تمامی استادانِ زندگی
و با عشق دوست داشتنِ زیبایی را
و به خاطر آن زیبایی
توانِ مبارزه کردن را
نگاه کن
در چهره‌ات شکوفه‌های بادام
و در گیسوانت بهار و خاکی که می‌خندد
این توئی؟ آن نبردی که من دوستش دارم؟
یا توئی، آن زیبایی نبردی که در پیش دارم؟
تو را من
در بلندای یک باور یافته‌ام
و در زیبایی یک نبرد
دل دادم.

شاخه‌های تازمان را هزار بار بریدند
هزار بار سخت بشکستند
باز شکوفه می‌دهیم و هنوز میوه می‌دهیم
هزار بار در بیم و هراس خفه کردند زمان را
هزار بار کشتند
... باز در زایش‌ایم، باز شادی می‌کنیم
پایان نیافته هنوز
ادامه دارد آن نبرد
و ادامه خواهد داشت
تا وقتی که روی زمین صورت زیبای عشق گردد!

از پس اولین چشمه‌ها که گذر می‌کردیم
گام‌هایمان، پاهای جاری آب می‌شدند
دستان‌مان، دستان سنگ و خاک
ما بی‌شمار می‌شدیم
در صبح گاهانی که تشنه باران بود
ما جمع می‌شدیم در برابر برج‌هایتان.
با بزرگداشت‌ها
سرودها می‌خواندیم پیوسته هم‌ساز
هم‌دل و هم‌آواز

باهم رنگین می‌کردیم کوه‌ها را و درمی‌نوردیدیم آن‌ها را
هنوز این‌گونه به تاراج نرفته بود جوانی‌مان...

نه غروب آفتاب در سوگ کشته‌ها
نه طلوع شفق در جشن نوزاده‌ها
ای طبیعتی که
در دستی قابله‌ای برای تولد آورده‌ای
و در دستی دیگر گورکنی را پرورانده‌ای
ندای ما تنها برای توست
زندگی می‌کنیم زیباییت را
برای زنده ماندن ...
پایان نیافته هنوز
ادامه دارد آن نبرد
و ادامه خواهد داشت
تا وقتی که روی زمین صورت زیبای عشق گردد!

سلطنت‌ها و کاخ‌ها فرو می‌ریزند
خون‌ریزی تمام می‌شود روزی ظلم نیز می‌گذرد
بنفشه‌ها شکوفه می‌دهند به رویمان
و یاس‌ها نیز می‌خندند.
از پس این روزها
تنها آن‌هائی می‌مانند که راهیان فردا بودند
و آنانی که برای فرداها مقاومت کردند ...
شعرها زاده خواهد شد در تداوم‌شان
و احساس‌ها دوباره خواهند بارید برای‌شان در دل‌شان
در دست نایافتنی‌ترین نقطه رویاهایش خواهد بود.

ای آنانی که می‌گوئید همه چیز تمام شده است
و ناامیدی را از بساط خوف، تغذیه می‌کنید
نه گل‌هائی که
در صحرا مقاومت می‌کنند
نه خشم‌هائی که
در شهرها بزرگتر می‌شوند
آن‌ها هنوز وداع نکرده‌اند.

پایان نیافته هنوز

ادامه دارد آن نبرد

و ادامه خواهد داشت!

تا وقتی که روی زمین صورت زیبای عشق گردد!

۱۹۸۶

شهادت غیرواقعی علیه اعضای گروپ یورم

در حالی که هیچ سندی مبنی بر محکومیت او وجود نداشت، دادستان متوسل به شهادت دروغین دو نفر به نام «برک ارکان» و «کاویت ئیلماز» شد. برک ارکان، فرد بدنامی بود که شهادتش منجر به دستگیری بسیاری از انقلابیون و بیش از ۳۰۰ نفر گشت. کاویت ئیلماز، بعداً موفق به فرار از ترکیه شد و در رسانه‌ها اقرار کرد که شهادتش به مسئولین، تحت فشار و شکنجه گرفته شده و صحت ندارد.

پس از دادگاه نمایشی، مصطفی دوبار به حبس ابد محکوم شد. حبس ابد در ترکیه ۴۲ سال است. به این ترتیب او باید تمام عمر خود را در زندان بگذراند و هیچ شانسی برای آزادی وجود نداشت. مصطفی معتقد بود بی گناه است و اعتصاب غذا را تنها راه برای بلند کردن صدای اعتراض و برگزاری یک دادگاه عادلانه می‌دانست. او تقاضای آزادی نداشت، تنها خواستار برگزاری یک دادگاه عادلانه و قانونی بود و نه دادگاهی نمایشی مانند سابق. او بعد اعتصاب غذا را به روزه مرگ تبدیل کرد، به این مفهوم که هیچ راهی را برای اتمام آن بدون رسیدن به خواستش ممکن ندانست.

تاریخچه گروپ یوروم

کمال ساحر گورل، تونجای آکدوغان، متین قهرمان و عایشه گل یوردام با وجود تمام شرایط دشوار سیاسی - اجتماعی دهه ۸۰ میلادی توانستند در ۱۹۸۵ گروه موسیقی گروپ یوروم را تاسیس کرده و رفته‌رفته پا از یک گروه موسیقی فراتر گذاشته و به نماد مبارزه در راه حق و آزادی و صدای مخالفان در ترکیه تبدیل شوند. اعضای گروپ یوروم تلاش می‌کردند صدای اعتراض مردم آناتولی باشند و یک موسیقی انقلابی - سوسیالیستی ابداع کنند. در آغاز کار فعالیت هنری خود با الهام‌گرفتن از طنزهای «عزیز نسنین» متن‌های موزیکال می‌ساختند و در پی آن با کنسرتی که به نام «برای من ترانه‌ای بخوانید که در فرداها امتداد داشته باشد» به صورت جدی وارد عرصه موسیقی اعتراضی شدند.

گروپ یوروم با وجود تمام فشارهایی که از سوی حاکمیت سیاسی اعمال می‌شد پا را فراتر از چیزی گذاشت که حتی خواننده‌های مشهوری مانند احمد کایا موفق به آن نشده بودند و توانستند به غیر از آهنگ‌های ترکی، آهنگ‌هایی به زبان‌های کردی، زازا، لاز، عربی و چرکسی را در کنسرت‌های خود اجرا و در آلبوم‌های خود منتشر کنند که این کار موجی از تهدیدها و دشمنی‌های سیاسی حاکمیت و طرفداران آن را علیه این گروه ایجاد کرد. سبکی که برای خود

برگزیده بودند بدون مرز در پهنای موسیقی جهان سیر می‌کرد و از ترانه‌های محلی حاشیه دریای سیاه در ترکیه تا ترانه‌های راک در امریکای لاتین را در خود جای می‌داد. در واقع سبک در گروه موسیقی گروپ یوروم بهانه‌ای بود برای بیان مبارزه ضد سرمایه‌داری و سوسیالیستی، قتل‌عام‌ها در زندان‌ها، جنگ‌های امپریالیستی و تلاش برای زندگی آزادهای فردی و جمعی در جهان و همین مسأله این گروه را از سایر گروه‌ها متمایز می‌کرد.

گروپ یوروم اولین آلبوم خود را در سال ۱۹۸۷ منتشر کرد و بعد از آن نیز تا به امروز با استقبال فراوان از سوی مردم ۲۳ آلبوم خود را برای میلیون‌ها تن در ترکیه منتشر کردند. آهنگ‌هایشان از سوی مردم با استقبال بی‌سابقه و فراوانی قرار گرفت. در طول ۳۵ سال فعالیت این گروه همواره با حاکمیت‌های سیاسی ادوار مختلف ترکیه به مشکل برخورد و بیش‌تر کنسرت‌هایشان با مداخلات پولیس به پایان رسیده است. اعضای‌شان بارها دستگیر و زندانی شده و تا کنون علیه این گروه موسیقی ۴۰۰ پرونده قضائی تشکیل شده است. کنسرت ۱۵ آوریل ۲۰۱۲ گروپ یوروم با نام «ترکیه مستقل. ۴» در بازار باکرکوی استانبول با حضور بیش از یک میلیون هوادار این گروه بزرگ‌ترین کنسرت تاریخ ترکیه را رقم زد.

کنسرت‌های گروپ یوروم که در سه سال اخیر همواره از سوی حاکمیت سیاسی لغو شده و اجازه برگزاری آن‌ها داده نشده به اعتراض اعضا و زندانی شدن آنان منتهی شد.

مرکز فرهنگی ایدیل در منطقه اوک میدانی استانبول که محل فعالیت این گروه موسیقی بود طی سال‌های گذشته شاهد عملیات‌های پولیسی بی‌شماری بوده است که ۳۰ تن از اعضای این گروه به بهانه‌های مختلف دستگیر و زندانی شدند. تمامی این فشارها باعث شد تا چهار تن از اعضای این گروه به نام‌های هلن بولک، ابراهیم گوکچه، باریش یوکسل علی و علی آراجی، در تاریخ ۴ ژانویه ۲۰۲۰ دست به اعتصاب غذا بزنند.

هلین بولک یکی از خوانندگان گروه گروپ یوروم پس از ۲۸۸ روز اعتصاب غذا در اعتراض به سرکوب این گروه موسیقی توسط حکومت ترکیه، در سن ۲۸ سالگی درگذشت. این گروه موسیقی سوسیالیست در تمام سال‌های فعالیت از سوی مقامات امنیتی دولت رجب طیب اردو خان در ترکیه تحت فشار بودند تا این‌که در سال ۲۰۱۶، گروه و کنسرت‌هایشان ممنوع اعلام شد. پس از آن چندین نفر از اعضای گروه بازداشت شدند.

دولت ترکیه این اتهام را علیه این گروه مطرح کرده است که با جبهه آزادی‌بخش انقلابی خلق - از سازمان‌های چپ مخالف حکومت ترکیه - ارتباط دارند و اعضای این سازمان را به اتهام «تروریسم» بازداشت کرده است. اما گروپ یوروم تنها موسیقی اعتراض تولید می‌کرده و این اتهام را قبول ندارد.

این گروه موسیقی در فضای پس از کودتای ۱۹۸۰ در دانشکده ارتباطات دانشگاه مرمره استانبول شکل گرفت و از سال ۱۹۸۵ با گرد هم آمدن چهار دانشجوی بنیان‌گذار آن به‌صورت رسمی فعالیت خود را آغاز کرد.

این گروه که هر ساله علاوه بر برگزاری کنسرت در ترکیه و کشورهای اروپائی، در برگزاری صدها راهپیمائی، اعتصاب غذا و اشغال دانشگاه و کارخانه ایفای نقش کرده است.

گروه یوروم همچنین در برابر فشارهای دولتی از ممنوعیت برگزاری کنسرت تا بازداشت و زندان عموماً از روش‌های مقاومت منتسب به چپ انقلابی در زندان بهره برده و دست به اعتصاب غذاهای موسوم به «روزه مرگ» و یا «روزه مقاومت» زده است.

گروه که نخستین کارش را با برگزاری یک تئاتر - موسیقی متأثر از یکی از داستان‌های عزیز نسین آغاز کرده بود خیلی زود به‌سوی موسیقی فلکلور آناتولی سوق پیدا کرد و نخستین اثرش را با عنوان «فلکلور ترکی که تا فردایمان تداوم یابد» منتشر ساخت.

در سال‌های فعالیت ۳۵ ساله گروه یوروم علاوه بر ترکی به اجرای موسیقی خلقی-فلکلور به‌تمامی زبان‌های آناتولی چون کردی، زازانی، لازی و چرکسی و عربی پرداخته موفق به ترکیب آلات موسیقی محلی آناتولی چون نی، دف و باغلاما با آلات موسیقی غربی چون ویولن سل و ترومپت شد و سبکی از موسیقی را رقم زد که با نام فولک-راک شناخته شد.

سبکی که حتی موفق به ترکیب فولکلور آناتولی با موسیقی لاتین نیز می‌شود.

همچنین گفته می‌شود کنسرت این گروه به‌مناسبت بیست و پنج سالگی گروه در ۱۲ ژوئیه سال ۲۰۱۰ در استادیوم اینونو استانبول پرشمارترین کنسرت غیر رایگان و بلیط فروشی شده تاریخ ترکیه بوده است.

در آخرین برخورد پولیس با گروپ یوروم، پرده گوش سلما آلتین، سولیست گروه، زیر شکنجه پولیس پاره شد و دست دیلان بالجی، ویولونیست گروه، را شکستند. برخی از اعضای این گروه به حکم دادگاه استانبول محکوم به حبس خانگی شده‌اند.

مرکز فرهنگی ایدیل در منطقه اوک میدانی استانبول که محل فعالیت این گروه موسیقی بود طی سال‌های گذشته شاهد عملیات‌های پولیسی بی‌شماری بوده است که ۳۰ تن از اعضای این گروه به بهانه‌های مختلف دستگیر و زندانی شدند. تمامی این فشارها باعث شد تا چهار تن از اعضای این گروه به نام‌های هالین بولک، ابراهیم گوکچه، باریش یوکسل علی و علی آراجی، در تاریخ ۴ ژانویه ۲۰۲۰ دست به اعتصاب غذا بزنند.

اعتصاب غذا

اعتصاب غذا پدیده جدیدی نیست، سابقه آن به روم باستان می‌رسد. در دوران معاصر اما اعتصاب غذا نماد نافرمانی مدنی و اعتراض بدون خشونت است. از معروفترین موارد اعتصاب غذا به جنبش زنان بریتانیا موسوم به «سافروجیت» می‌توان اشاره کرد، اما شاید معروف‌ترین مورد، اعتصاب غذای مهاتما گاندی باشد در ۷۴ سالگی که بیست و یک روز فقط با کمی آب اعتصاب غذا کرد. گفته می‌شود گاندی در زندگی‌اش چهارده بار اعتصاب غذا کرده است.

یکی دیگر از موارد مشهور اعتصاب غذا به اعتصاب غذای ایرلندی‌ها معروف است که در دهه هفتاد و هشتاد میلادی اتفاق افتاد و نماد آن بابی سندز، مبارز ایرلندی جان خود را بر سر این کار گذاشت. در واقع شواهد علمی و طبی از تاثیر اعتصاب غذا بر بدن بیشتر از مطالعه بر روی معترضان ایرلندی به‌دست آمده، مثل خواهران پرایس که ۲۰۵ روز اعتصاب غذا کردند و بیش از چهار صد بار به زور به آن‌ها غذا خورانده شد.

«امتناع از خوردن» در زندان پدیده رایجی است که اغلب برای مطالبات یا اعتراض انجام می‌شود. اما اعتصاب غذای «واقعی» تقریباً در تمام موارد مربوط به زندانیان سیاسی است. آن‌ها در اعتراض به تضییع حقوق خود یا به چالش کشیدن قدرت چنین می‌کنند؛ گاهی فردی و گاهی دسته‌جمعی. این که تا چه حد از خوردن و آشامیدن خودداری می‌کنند کاملاً متغیر و متفاوت است؛ برخی حاضرند جان خود را هم بر سر آن بگذارند.

اعتصاب غذا انواع مختلف دارد. در اعتصاب غذای خشک، اعتصاب‌کننده نه غذا نه آب و نه هیچ نوع نوشیدنی دیگری استفاده نمی‌کند.

اعتصاب غذای تر: خودداری از خوردن غذای جامد و فقط نوشیدن آب، با یا بدون نمک. معمولاً این نوع اعتصاب غذا به‌معنای آن است که آب به هیچ‌وجه شیرین نشود؛ به عبارت دیگر قطع دریافت کالری.

نیمه اعتصاب غذا: هر شکلی از روزه گرفتن بجز دو نوع بالا. در واقع فرق روزه با اعتصاب غذا این است که در روزه مصرف آب و غذا محدود می‌شود اما خوردن و آشامیدن بر اساس معیار یا قاعده مشخصی ادامه پیدا می‌کند. مدت اعتصاب غذا مهم است. هر چه اعتصاب غذا طولانی‌تر شود خطر آسیب به بدن بیشتر می‌شود، مثلا اگر نیمه اعتصاب غذا طولانی شود می‌تواند به اندازه اعتصاب غذای خشک خطرناک باشد و حتی باعث مرگ شود.

با ادامه اعتصاب غذا وزن فرد شروع به کاهش می‌کند و ذخیره چربی که به پایان برسد بدن به ناچار خودخواری را شروع خواهد کرد. این که چربی کی به پایان برسد به ذخیره بدن فرد بستگی دارد اما به گفته پزشکان معمولا بعد از هفت تا ده روز دیگر نه قندی مانده نه چربی و بدن به سراغ آخرین منبع انرژی می‌رود؛ پروتئین. متابولیسم بدن دوباره تغییر می‌کند و این دفعه به سراغ عضلات می‌رود و پروتئین آن را می‌سوزاند. از این جا است که عضلات شروع به تحلیل رفتن می‌کنند.

در اعتصاب غذای خشک احتمال این که فرد بیش از هفت تا ده روز زنده بماند کم است اما در اعتصاب غذای تر بدن می‌تواند مدت نسبتا قابل توجهی این شرایط را تاب بیاورد تا تمام عضلات را بسوزاند.

تغییر متابولیسم بدن به این معنا است که مواد زائد ناشی از سوخت و ساز با مواد زائد در شرایط عادی تفاوت دارد. اگر در اعتصاب غذا آب کافی مصرف شود بدن دست کم می‌تواند سموم را با آب دفع کند. اما اگر اعتصاب غذا خشک باشد سموم در بدن تجمع کرده و همین ممکن است به کبد و مغز آسیب برساند.

بعد از حدود ده روز بدن دچار سوءتغذیه شده و در گرسنگی شدید و طولانی؛ تمام عضلات تحلیل رفته، چشم‌ها در اعماق کاسه سر گم شده، گیج‌گاه کاملا فرو رفته، دست و پاها پوستی است بر استخوان و شکم برآمده است و متورم. از نظر طبی اعتصاب غذای تر کامل (بدون افزودن قند به آب) بین ۴۶ تا ۷۳ روز بیشتر نمی‌تواند طول بکشد (این زمان در منابع مختلف اندک تفاوت دارد) و فرد بعد از این مدت به دلیل آسیب شدید به اعضای مختلف به خصوص کبد، مغز و کلیه و اختلال شدید متابولیسم در خواهد گذشت.

این که چه قدر می‌توان با اعتصاب غذا دوام آورد به شدت تحت تاثیر وزن بدن، ژنتیک و متابولیسم فرد، سلامت یا بیماری و حجم غذای فرد است. اما شاید از همه چیز مهم‌تر نوشیدن آب است؛ بنابراین تحمل اعتصاب غذا از فردی به فردی دیگر فرق می‌کند.

برای پزشکان این که آیا باید مداخله کنند یا نه همیشه یک مسأله اخلاقی بوده و هنوز هم هست. سؤال دیگر این است که پزشک کی باید مداخله کند. این که نقطه بحرانی که بعد از آن فرد به شدت در خطر مرگ قرار می‌گیرد کجاست دقیقا معلوم نیست. زمانی که معمولا وزن فرد به سی تا چهل کیلو رسیده، حتی با رسیدگی پزشکی هم ممکن است زنده نماند.

جمع‌بندی

همان‌طور که گفته شد «گروپ هنری یوروم» فعالیت هنری خود را در سال ۱۹۸۵ میلادی آغاز کرد. گروه در ابتدا توسط چهار دانشجو پایه‌گذاری شد و هدف آن‌ها از کار هنری واکنش به کودتاگران ارتش ترکیه بود. چهار دانشجوی بنیان‌گذار «گروپ یوروم» اعلام کردند که هنرشان را در خدمت «مردم سرکوب شده ترکیه و سراسر جهان» می‌گذارند و برای «آزادی همه بشریت» فعالیت خواهند کرد. ترکیه پنج سال پیش از تاسیس این گروه شاهد یکی از مهم‌ترین کودتاهاى تاریخ خود بود.

اعضای «یوروم» از همان بدو تشکیل اعلام کردند که گروه آن‌ها «سوسیالیست»، «آنتی امپریالیست» و «انترناسیونالیست» است. آن‌ها مهم‌ترین گروهی بودند که به یاد و در دفاع از کارگران معدن سوما در ترکیه ترانه خواندند. اغلب ترانه‌های آن‌ها در راستای حمایت از اقلیت‌های سرکوب شده در ترکیه به زبان کردی و یا عربی بود. «گروپ یوروم» به‌نوعی نماد مبارزات سازمان‌ها و اتحادیه‌های کارگری و سوسیالیست‌های ترکیه طی چند دهه اخیر بود. اعضای این گروه به‌صورت فردی و متشکل در بسیاری از فعالیت‌های مبارزاتی، اعتراضات خیابانی، اعتصاب‌های کارگری شرکت می‌کردند. اعضای این گروه تاکید می‌کردند که این کار را «در پیوند با سایر خلق‌های مبارز در جهان» انجام می‌دهند.

«یوروم» در میان روشنفکران و سازمان‌های کارگری محبوبیت بالایی دارد.

«گروپ یوروم» بعد از ۳۰ سال فعالیت و همکاری با ۷۰ هنرمند و ثبت ۲۳ آلبوم از سال ۲۰۱۵ به این طرف با تهدیدهای دولتی و بازداشت برخی از اعضای گروه، عملاً متلاشی شد.

ترکیب اعضای این گروه از بدو تاسیس تاکنون تغییرات بسیاری کرده و اعضای آن به‌طور مداوم تحت سرکوب بوده‌اند. از جمله نزدیک به ۴۰۰ تن از اعضای این گروه در دوره‌های مختلف دستگیر و زندانی شده‌اند، آلبوم‌های آن‌ها بدست پولیس ضبط شده، و کنسرت‌هایشان در بسیاری از اوقات ممنوع اعلام شده است. اما با وجود همه این‌ها گروپ یوروم یکی پرمخاطب‌ترین گروه‌های موسیقی در تاریخ معاصر ترکیه است. این گروه در سال ۲۰۱۰ کنسرت بیست و پنجمین سال‌گرد تاسیس خود را با حضور بیش از ۵۵،۰۰۰ نفر در استادیوم بشیکتاش برگزار کرد. در سال ۲۰۱۱ گروپ یوروم تصمیم گرفت تا هر سال کنسرت‌های رایگانی با نام «ترکیه مستقل» برگزار کند. این کنسرت‌ها با استقبال بسیار زیاد مواجه شده و در آخرین کنسرت سالیانه این گروه تا پیش از ممنوع شدن فعالیت‌های آن، نزدیک به ۲۵۰،۰۰۰ نفر شرکت کردند.

پس از دو بار دستگیری برخی از اعضای این گروه در سال‌های ۲۰۱۳ و ۲۰۱۶ و آزادی آن‌ها پس از چند ماه، در فوریه سال ۲۰۱۸، ۶ تن از اعضای این گروه به اتهام عضویت در حزب DHKPC در لیست سیاه دولت ترکیه قرار گرفتند و دولت ترکیه برای دستگیری آن‌ها مبلغ ۳۰۰،۰۰۰ لیر جایزه تعیین کرده است.

همه آن‌چه که گفتیم، تقدیس مرگ نیست، بیزاری از مرگ است و نفرت از مرگ آفرینان.

بی‌گمان آهنگ‌های این گروه الهام‌بخش چندین نسل گوناگون از مبارزان سیاسی و فعالان مدنی و هنری ترکیه بوده است!

ترکیب اعضای این گروه از بدو تاسیس تاکنون تغییرات بسیاری کرده و اعضای آن به‌طور مداوم تحت سرکوب بوده‌اند. از جمله نزدیک به ۴۰۰ تن از اعضای این گروه در دوره‌های مختلف دستگیر و زندانی شده‌اند، آلبوم‌های آن‌ها توسط پولیس ضبط شده، و کنسرت‌هایشان در بسیاری از اوقات ممنوع اعلام شده است. اما با وجود همه این‌ها گروپ یوروم یکی پرمخاطب‌ترین گروه‌های موسیقی در تاریخ معاصر ترکیه است. این گروه در سال ۲۰۱۰ کنسرت بیست و

پنجمین سالگرد تاسیس خود را با حضور بیش از ۵۵،۰۰۰ نفر در استادیوم بشیکتاش برگزار کرد. در سال ۲۰۱۱ گروه یوروم تصمیم گرفت تا هر سال کنسرت‌های رایگانی با نام «ترکیه مستقل» برگزار کند. این کنسرت‌ها با استقبال بسیار زیاد مواجه شده و در آخرین کنسرت سالیانه این گروه تا پیش از ممنوع شدن فعالیت‌های آن، نزدیک به ۲۵۰،۰۰۰ نفر شرکت کردند.

هلین بولک پیش از این‌که جان خود را از دست بدهد به رفقاییش جمله زیبایی را توصیه کرده بود: «نام من را با خنده بر زبان بیاورید!»

یاد همه جان‌باختگان راه آزادی و برابری و سوسیالیسم گرامی باد!

پنجشنبه نوزدهم فروردین [حمل] ۱۴۰۰ - هشتم اپریل ۲۰۲۱

پانویس‌ها:

۱- Okmeydanı --، محلی که مرکز فرهنگی ایدیل (İdil Kültür Merkezi) که پایگاه فرهنگی هنری گروه یوروم و برخی از دیگر هنرمندان چپ در آن جا قرار دارد. یکی از دفعاتی که پولیس ادار امنیت استانبول به این مرکز یورش برده و چند تن از اعضای گروه را دستگیر کرد اشاره دارد.

۲- İsmail Göktürk -

۳- Caner Bozkurt -

۴- İnönü --، اشاره به کنسرت سالگرد ۲۵ سالگی گروه یوروم که در سال ۲۰۱۱ برگزار شد و پنجاهویچ هزار تماشاچی را در استادیوم اینونوی استانبول گرد هم آورد.

۵- Bakırköy، کنسرت رایگانی که در فضای باز برگزار شد و گروه یوروم برخلاف دیگر هنرمندان شرکتکننده در این کنسرت بدون پذیرفتن قراردادهای اسپانسرینگ و با هزینه شخصی اعضا در آن برنامه اجرا کردند.

۶- دهم مه سال ۲۰۱۱ پولیس امنیت استانبول برای چندمین بار به مرکز فرهنگی ایدیل یورش برده و شماری از اعضای گروه و کارمندان موسسه را دستگیر کرد. نظیر این حملات در سال‌های قبل و بعد از ۲۰۱۱ نیز اتفاق افتاد.

۷- Berivan Doğan

۸- Muhammet Akbaba

۹- Love Story --، ملودی و ترانه عاشقانه مردم پسند و معروفی که نخستین بار در دهه هفتاد میلادی توسط اندی ویلیامز اجرا شد.

لینک‌های چندین ترانه گروه یوروم:

*لینک ترانه دست‌های خلق از گروه یوروم ترکیه – هلین بولک:

<https://youtu.be/x9sC36uOi1s>

*ترانه مقاومت کن رفیق:

<https://youtu.be/KW4qgeIn25A>

*ترانه چانکایا:

<https://youtu.be/wP34Ygc60ZQ>

*ترانه خورشید درسیم:

<https://youtu.be/d-pWd5wU9cM>